

NEUVOSTON DIREKTIIVI 96/61/EY,

annettu 24 päivänä syyskuuta 1996,

ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 130 s artiklan 1 kohdan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽²⁾,

noudattaa perustamissopimuksen 189 c artiklassa määrättyä menettelyä⁽³⁾,

sekä katsoo, että

1. yhteisön ympäristöpolitiikan tavoitteilla ja periaatteilla, sellaisina kuin ne on määritelty perustamissopimuksen 130 r artiklassa, pyritään erityisesti ehkäisemään, vähentämään ja mahdollisuuksien mukaan estämään pilaantumista ensisijaisesti sen lähteellä sekä varmistamaan luonnonvarojen harkittu hoito noudattaen periaatetta, jonka mukaan saastuttajan olisi maksettava, ja periaatetta, jonka mukaan ennalta ehkäiseviin toimiin olisi ryhdyttävä,
2. viidennessä ympäristöalan toimintaohjelmassa, jonka yleinen lähestymistapa hyväksyttiin 1 päivänä helmikuuta 1993 annetussa neuvoston ja neuvostossa kokoukseen jäsenvaltioiden hallitusten edustajien päätöslauselmassa⁽⁴⁾, asetetaan etusijalle ympäristön pilaantumisen vähentämisen yhtenäistäminen tärkeänä osana kehitystä kohti entistä kestävämpää tasapainoa ihmisen toiminnan ja sosiaalis-taloudellisen kehityksen sekä luonnonvarojen ja luonnon uusiutumiskyvyn välillä,
3. ympäristön pilaantumisen vähentäminen yhtenäisteytyn toimenpitein edellyttää sellaista toimintaa yhteisön tasolla, jolla muutetaan ja täydennetään teollisuuslaitosten aiheuttaman saastumisen ehkäisyä ja vähentämistä koskevaa olemassa olevaa yhteisön lainsäädäntöä,
4. teollisuuslaitosten aiheuttaman ilmansaastumisen ehkäisemisestä 28 päivänä kesäkuuta 1984 annetussa neuvoston direktiivissä 84/360/ETY⁽⁵⁾ luotiin yleiset puitteet, jotka edellyttävät ennakkolupaa ilmansaastumista mahdollisesti aiheuttavien teollisuuslaitosten toimintaa ja niihin tehtäviä oleellisia muutoksia varten,
5. tiettyjen yhteisön vesiympäristöön päästettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamasta pilaantumisesta 4 päivänä toukokuuta 1976 annetussa direktiivissä 76/464/ETY⁽⁶⁾ edellytetään lupaa tällaisten aineiden päästöjä varten,
6. vaikka yhteisöllä on lainsäädäntöä, joka koskee ilmansaastumisen torjumista ja vesistöihin päästettyjen vaarallisten aineiden päästöjen ehkäisemistä tai vähentämistä, yhteisöllä ei ole ollut vastaavaa lainsäädäntöä, jonka tarkoitus olisi ehkäistä tai vähentää päästöjä maaperään,
7. ilmaan, veteen tai maaperään kohdistuvien päästöjen vähentämistä koskevat erilliset toimenpiteet ovat omiaan edistämään saasteiden siirtymistä ympäristön eri osista toiseen, sen sijaan että ne suojelisivat ympäristöä kokonaisuudessaan,
8. ympäristön pilaantumisen vähentämiseen tähtäävien yhtenäistettyjen toimenpiteiden tavoitteena on ilmaan, veteen ja maaperään kohdistuvien päästöjen ehkäiseminen kaikkialla, missä tämä voidaan toteuttaa, jätehallinto mukaan lukien, ja jos se osoittautuu mahdottomaksi, päästöjen supistaminen mahdollisimman vähäiseksi, kokonaisuudessaan korkeatasoisen ympäristönsuojelun saavuttamiseksi,
9. tässä direktiivissä luodaan ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämistä koskevat yleiset puitteet; siinä säädetään tarpeellisista toimista ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi, jotta koko ympäristön suojelussa saavutettaisiin korkea taso; yhtenäinen lähestymistapa ympäristön pilaantumisen vähentämiseen tukee kestävä kehityksen periaatteen soveltamista,
10. tämän direktiivin määräykset eivät rajoita julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristöön kohdistuvien vaikutusten arvioinnista 27 päivänä kesäkuuta 1995 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY määräyksiä⁽⁷⁾; jos luvan myöntämisessä on otettava huomioon viimeksi mainitun direktiivin soveltamisen seurauksena saatuja tietoja tai päätelmiä, tämä direktiivi ei rajoita direktiivin 85/337/ETY täytäntöönpanoa,

⁽¹⁾ EYVL N:o C 311, 17.11.1993, s. 6 ja EYVL N:o C 165, 1.7.1995, s. 9

⁽²⁾ EYVL N:o C 195, 18.7.1995, s. 54

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto annettu 14 päivänä joulukuuta 1994 (EYVL N:o C 18, 23.1.1995, s. 96), neuvoston yhteinen kanta vahvistettu 27 päivänä marraskuuta 1995 EYVL N:o C 87, 25.3.1996, s. 8 ja Euroopan parlamentin päätös tehty 22 päivänä toukokuuta 1996 (EYVL N:o C 166, 10.6.1996)

⁽⁴⁾ EYVL N:o C 138, 17.5.1993, s. 1

⁽⁵⁾ EYVL N:o L 188, 16.7.1984, s. 20, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 91/692/ETY (EYVL N:o L 377, 31.12.1991, s. 48).

⁽⁶⁾ EYVL N:o L 129, 18.5.1976, s. 23, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 91/692/ETY.

⁽⁷⁾ EYVL N:o L 175, 5.7.1985, s. 40

11. jäsenvaltioiden on ryhdyttävä tarpeellisiin toimiin sen varmistamiseksi, että liitteessä I mainittuja teollisia toimintoja harjoittava yrittäjä täyttää tiettyjen perusvelvoitteiden yleiset vaatimukset; tätä varten riittää, että toimivaltaiset viranomaiset ottavat nämä yleisperiaatteet huomioon laatiessaan lupaehtoja,
12. tämän direktiivin mukaisesti annettuja määräyksiä on sovellettava olemassa oleviin laitoksiin joko määräajan jälkeen tiettyjen määräysten osalta tai heti tämän direktiivin täytäntöönpanopäivästä,
13. jotta saasteongelmiin voitaisiin puuttua entistä tehokkaammin ja kannattavammin, olisi toiminnasta vastaavan yrittäjän otettava huomioon ympäristönäkökohdat; nämä on saatettava toimivaltaisen viranomaisen tai viranomaisten tietoon, jotta he voivat ennen luvan myöntämistä varmistua siitä, että kaikki asianmukaiset ehkäisevät tai ympäristön pilaantumisen vähentämiseen tähtäävät toimenpiteet on otettu huomioon; hyvin erilaisista lupahakemusmenettelyistä voi olla seurauksena, että ympäristönsuojelun ja yleisön tietämyksen taso on erilainen; näin ollen tämän direktiivin mukaisissa lupahakemuksissa on oltava tietty vähimmäismäärä tietoja laitoksesta,
14. korkein mahdollinen taso koko ympäristön suojelussa voidaan saavuttaa, jos toimivaltaisten viranomaisten lupamenettelyt ja -ehdot sovitaan täysin yhteen,
15. toimivaltainen viranomainen tai viranomaiset myöntävät luvan tai muuttavat sitä vain, kun ilman, veden ja maaperän yhtenäistettyjä ympäristönsuojelutoimenpiteitä on suunniteltu,
16. lupaan sisällytetään kaikki lupaehtojen täyttämiseksi tarvittavat toimenpiteet, jotta täten voitaisiin saavuttaa korkea koko ympäristön suojelun taso, ja nämä toimenpiteet voidaan myös määrätä yleisesti velvoittaviksi sen rajoittamatta lupamenettelyä,
17. päästön raja-arvojen, parametrien tai vastaavien teknisten toimenpiteiden on perustuttava parhaimpiin käytettävissä oleviin tekniikkoihin, mikä ei kuitenkaan velvoita käyttämään tiettyä tekniikkaa tai teknologiaa, ja siihen, että otetaan huomioon kyseisen laitoksen tekniset piirteet, sen maantieteellinen sijainti ja paikalliset ympäristöolot; kaikissa tapauksissa lupaehtoihin on annettava määräyksiä kaukokulkeutuvan tai rajojen yli leviävän saasteen rajoittamiseksi mahdollisimman vähäiseksi, ja niissä on taattava korkea ympäristönsuojelun taso kokonaisuudessaan,
18. jäsenvaltioiden on määritettävä, miten voidaan tarvittaessa ottaa huomioon kyseessä olevan laitoksen tekniset ominaisuudet, sen maantieteellinen sijainti ja paikalliset ympäristöolot,
19. jos jokin ympäristön laatu normi edellyttää tiukempia vaatimuksia kuin ne, jotka voidaan täyttää parhailla käytettävissä olevilla tekniikoilla, luvassa vaaditaan lisäehtoja, tämän rajoittamatta muita toimia, joihin voidaan ryhtyä ympäristön laatu normien noudattamiseksi,
20. koska parhaat käytettävissä olevat tekniikat muuttuvat ajan myötä erityisesti tekniikan edistyksen vuoksi, toimivaltaisten viranomaisten on seurattava tätä edistystä tai oltava tietoisia siitä,
21. laitoksiin tehty muutokset voivat lisätä ympäristön pilaantumista; tämän vuoksi kaikista muutoksista, jotka voivat vaikuttaa ympäristöön, on ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle tai viranomaisille; huomattavaan laitosmuutokseen on saatava ennakolta tämän direktiivin määräysten mukainen lupa,
22. lupaehtoja on säännöllisesti tarkistettava ja tarvittaessa ajanmukaistettava; tietyin edellytyksin ne tarkistetaan joka tapauksessa,
23. jotta yleisö saisi tietoa laitosten toiminnasta ja niiden mahdollisesta vaikutuksesta ympäristöön ja jotta taataisiin lupamenettelyn avoimuus koko yhteisössä, yleisöllä on oltava oikeus ennen päätöksen tekoa saada tietoa uusien laitosten lupahakemuksista tai huomattavista muutoksista ja tietoa itse luvista, niiden ajanmukaistamisesta ja oleellisesta tarkkailutiedosta,
24. luettelon laatimista pääasiallisista päästöistä ja niiden lähteistä voidaan pitää tärkeänä erityisesti siksi, että sen avulla voidaan vertailla yhteisön alueen ympäristöä pilaavia toimintoja ja että komissio laatii sääntelykomitean avustamana tämän luettelon,

25. parhaiden käytettävissä olevien tekniikoiden kehittäminen ja tietojen vaihtaminen niistä yhteisön tasolla voi vähentää yhteisön sisällä ilmeneviä eroja teknologioissa ja edistää yhteisössä käytettävien raja-arvojen ja tekniikkojen maailmanlaajuisista levitystä sekä auttaa jäsenvaltioita panemaan tämä direktiivi täytäntöön tehokkaasti,
26. tämän direktiivin täytäntöönpanosta ja tehosta on laadittava säännöllisesti selvityksiä,
27. tämä direktiivi koskee laitoksia, joiden pilaamispotentiaali ja tästä johtuen rajojen yli ulottuva pilaaminen on merkittävä; rajan toisella puolella olevaa valtiota on kuultava lupahakemuksista, jos uusilla laitoksilla tai tällaisiin laitoksiin tehtävillä olennaisilla muutoksilla voi olla haitallinen ja huomattava vaikutus ympäristöön; näitä ehdotuksia tai huomattavia muutoksia koskevien hakemusten on oltava sen jäsenvaltion kansalaisten saatavilla, johon vaikutus saattaa kohdistua,
28. tiettyjen tässä direktiivissä tarkoitettujen laitostyyppien ja pilaavien aineiden osalta voi olla tarpeen toimia yhteisön tasolla päästöjen raja-arvojen asettamiseksi; neuvosto määrää perustamissopimuksen määräysten mukaisesti nämä päästörajat,
29. tämän direktiivin säännösten soveltaminen ei rajoita työterveyden ja -turvallisuuden alalla annettujen yhteisön säännösten ja määräysten soveltamista,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tarkoitus ja soveltamisala

Tämän direktiivin tarkoituksena on liitteessä I mainitusta toiminnasta aiheutuvan pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistäminen. Siinä säädetään yllä tarkoitettua toiminnasta aiheutuvia ilmaan, veteen ja maaperään kulkeutuvia päästöjä ehkäisevistä, tai jos se ei ole mahdollista, päästöjä vähentävistä toimenpiteistä, mukaan lukien jätteitä koskevat toimenpiteet, koko ympäristön suojelun korkean tason saavuttamiseksi, tämän kuitenkin rajoittamatta julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arviointia koskevan direktiivin 85/337/ETY säännösten ja muiden yhteisön asiaa koskevien säännösten soveltamista.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) 'aineella' kaikkia alkuaineita ja niiden yhdisteitä, lukuun ottamatta direktiivin 80/836/Euratom⁽¹⁾ mukaisia radioaktiivisia aineita sekä direktiivien 90/219/ETY⁽²⁾ ja 90/220/ETY⁽³⁾ mukaisia geneettisesti muunnettuja organismeja;
- 2) 'pilaamisella' aineiden, värinän, lämmön tai melun päästämistä ihmisen toimesta suoraan tai epäsuorasti ilmaan, veteen tai maaperään siten, että seuraukset voivat aiheuttaa haittaa ihmisten terveydelle tai ympäristön laadulle, tai että se vahingoittaa aineellista omaisuutta tai heikentää tai estää ympäristön virkistyskäyttöä tai ympäristön muuta oikeutettua käyttöä;
- 3) 'laitoksella' kiinteää teknistä kokonaisuutta, jossa suoritetaan yhtä tai useampaa liitteessä I mainittua toimintaa sekä mitä tahansa niihin suoraan liittyvää toimintaa, joka on teknisesti sidoksissa paikalla suoritettuun toimintaan ja joka mahdollisesti vaikuttaa päästöihin ja pilaantumiseen;
- 4) 'olemassa olevalla laitoksella' toimivaa laitosta tai olemassa olevan lainsäädännön mukaisesti ennen tämän direktiivin täytäntöönpanopäivää luvan saanutta laitosta tai laitosta, joka on saanut toimivaltaisilta viranomaisilta täydellisen lupa-anomukseen liittyvän arvion, sillä edellytyksellä, että kyseinen laitos otetaan käyttöön viimeistään vuoden kuluttua tämän direktiivin täytäntöönpanopäivästä;
- 5) 'päästöllä' laitoksesta yhdestä tai useammasta lähteestä suoraan tai epäsuorasti ilmaan, veteen tai maaperään päästettyjä aineita, värinää, lämpöä tai melua;
- 6) 'päästön raja-arvolla' tietyillä erityisillä parametreillä ilmaistua päästön määrää, pitoisuutta ja/tai tasoa, jota tietyn ajanjakson tai tiettyjen ajanjaksojen kuluessa ei saa ylittää. Päästöjen raja-arvot voidaan myös määrittää tietyille aineryhmille tai -luokille, erityisesti niille, jotka luetellaan liitteessä III.

- (1) Perusnormien vahvistamisesta väestön ja työntekijöiden terveyden suojelemiseksi ionisoivasta säteilystä aiheutuvilta vaaroilta annettujen direktiivien muuttamisesta 15 päivänä heinäkuuta 1980 annettu neuvoston direktiivin 80/836/Euratom (EYVL N:o L 246, 17.9.1980, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 84/467/ETY (EYVL N:o L 265, 5.10.1984, s. 4).
- (2) Geneettisesti muunnettujen mikro-organismien käytöstä suljetuissa oloissa 23 päivänä huhtikuuta 1990 annettu neuvoston direktiivi 90/219/ETY (EYVL N:o L 117, 8.5.1990, s. 1), direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna komission direktiivillä 94/51/EY (EYVL N:o L 297, 18.11.1994, s. 29).
- (3) Geneettisesti muunnettujen organismien tarkoituksellisesta levittämisestä ympäristöön 23 päivänä huhtikuuta 1990 annettu neuvoston direktiivi 90/220/ETY (EYVL N:o L 117, 8.5.1990, s. 15), direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna komission direktiivillä 94/15/EY (EYVL N:o L 103, 22.4.1994, s. 20).

Aineiden päästöjen raja-arvoja sovelletaan yleensä päästökohdassa päästöjen tullessa laitoksesta ulos, jolloin mahdollinen laimentuminen ei vaikuta määrittelyyn. Mitä tulee epäsuoriin päästöihin veteen, vedenpuhdistamon vaikutus voidaan ottaa huomioon päästöjen raja-arvoja määritettäessä, edellyttäen että näin taataan koko ympäristön suojelun vastaava taso ja ettei ympäristöön kohdisteta suurempaa epäpuh-
tausrasitetta, sanotun kuitenkin rajoittamatta direk-
tiivin 76/464/ETY ja sen soveltamiseksi säädettyjen
direktiivien noudattamista;

keinoja joko voidaan käyttää tai tuottaa kyseisen
jäsenvaltion alueella, jos kyseinen toiminnanhar-
joittaja voi käyttää niitä kohtuullisin ehdoin;

— 'parhaalla' menetelmää, jolla tehokkaimmin
saavutetaan yleisesti korkea taso koko ympäristön
suojelussa.

Parasta käytettävissä olevaa tekniikkaa määritettäessä
tulisi ottaa erityisesti huomioon liitteessä IV luetellut
osatekijät;

7) 'ympäristölaatu normilla' yhteisön lainsäädännössä
eriteltyjä vaatimuksia, jotka tietyn ympäristön tai
ympäristön tietyn osan on tiettyä ajankohtana täytet-
tävä;

8) 'toimivaltaisella viranomaisella' viranomaista tai viran-
omaisia tai elintä, jonka vastuulla on jäsenvaltion lain-
säädännön mukaisesti tästä direktiivistä aiheutuvien
tehtävien suorittaminen;

9) 'luvalla' yhden tai useamman kirjallisen päätöksen
osaa tai kokonaisuutta, jolla myönnetään lupa käyttää
laitoksen osaa tai koko laitosta tietyillä ehdoilla, joilla
varmistetaan se, että laitos täyttää tämän direktiivin
vaatimukset. Lupa voi koskea yhtä tai useampaa
laitosta tai laitoksen osaa, jotka sijaitsevat samalla
paikalla ja jotka ovat saman käyttäjän käytössä;

10) a) 'käytön muutoksella' muutosta laitoksen ominai-
suuksissa tai toiminnassa tai laitoksen laajennusta,
jolla saattaa olla vaikutuksia ympäristöön;

b) 'olennaisella muutoksella' käytön muutosta, jossa
toimivaltaisen viranomaisen mukaan saattaa
aiheutua merkittäviä ihmisiin tai ympäristöön
kohdistuvia haittavaikutuksia;

11) 'parhaalla käytettävissä olevalla tekniikalla' tietyn
toiminnan ja siinä käytettävien tapojen tehokkainta ja
edistyneintä astetta, jolla voidaan osoittaa olevan
sellaiset tekniset ja käytännölliset ominaisuudet, jotka
soveltuvat periaatteessa käytännön pohjaksi raja-ar-
voille, joiden tarkoitus on estää, ja milloin se ei ole
mahdollista, vähentää yleisesti päästöjä ja vaikutuksia
koko ympäristöön;

— 'keinoilla' sekä käytettyjä menetelmiä että
laitoksen suunnittelua, rakennetta, ylläpitoa,
käyttöä sekä tapaa, jolla sen toiminta pysäytetään;

— 'käytettävissä olevilla' menetelmiä, jotka on kehi-
tetty sellaisessa mittakaavassa, että niiden käyttö
kyseisellä teollisuuden alalla taloudellisesti ja
teknisesti kannattavalla tavalla, kustannukset ja
hyöty huomioon ottaen, on mahdollista; näitä

12) 'toiminnanharjoittajalla' ketä tahansa fyysistä tai
oikeushenkilöä, joka käyttää tai jolla on hallinnassaan
laitos tai, jos kansallisessa lainsäädännössä niin määrä-
tään, kuka tahansa henkilö, jolle on luovutettu
merkittävää taloudellista päätantävaltaa laitoksen
teknisen toiminnan suhteen.

3 artikla

Toiminnanharjoittajan perusvelvollisuuksien yleiset periaatteet

Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta
toimivaltaiset viranomaiset voivat varmistua siitä, että
laitosta käytetään siten, että

a) kaikkiin asiaankuuluviin pilaantumista estäviin toimen-
piteisiin on ryhdytty käyttäen parasta käytettävissä
olevaa tekniikkaa;

b) merkittävää pilaantumista ei aiheuteta;

c) jätteiden syntymistä vältetään kaatopaikoista 15 päivänä
heinäkuuta 1975 annetun direktiivin 75/442/ETY⁽¹⁾
mukaisesti; jos jätteitä syntyy, ne käytetään hyödyksi
tai, jos uudelleenkäyttö on teknisesti ja taloudellisesti
mahdotonta, ne hävitetään siten, että niillä ei ole
ympäristövaikutuksia tai vaikutus on mahdollisimman
vähäistä;

d) energiankäyttö on tehokasta;

e) tarvittaviin toimenpiteisiin ryhdytään onnettomuuksien
ehkäisemiseksi ja niiden seurausten rajoittamiseksi;

f) tarvittaviin toimenpiteisiin ryhdytään toiminnan lopul-
lisen päättymisen jälkeen, jotta pilaantumisvaara vältet-
täisiin ja tuotantoalue saatettaisiin tyydyttävään tilaan.

Tämän artiklan noudattamiseksi riittää, että jäsenvaltiot
varmistavat, että toimivaltaiset viranomaiset ottavat
huomioon tässä artiklassa määritetyt yleiset periaatteet
päättäessään luvan myöntämishedoista.

⁽¹⁾ EYVL N:o L 194, 25.7.1975, s. 39, direktiivi sellaisena kuin se
on viimeksi muutettuna direktiivillä 91/692/ETY (EYVL N:o
L 377, 31.12.1991, s. 48).

4 artikla

Luvan myöntäminen uusille laitoksille

Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta uutta laitosta ei käytetä ilman tämän direktiivin mukaista lupaa, tämän rajoittamatta tiettyjen suurista polttolaitoksista ilmaan pääsevien epäpuhtauspäästöjen rajoittamisesta 24 päivänä marraskuuta 1988 annetussa neuvoston direktiivissä 88/609/ETY⁽¹⁾ esitettyjä poikkeuksia.

5 artikla

Vaativuudet luvan myöntämiselle olemassa oleville laitoksille

1. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että toimivaltaiset viranomaiset valvovat 6 ja 8 artiklan mukaisesti annettujen lupien avulla tai ehtoja asianmukaisesti uudelleen tarkistamalla ja tarpeellisesti ajanmukaistamalla, että olemassa olevia laitoksia käytetään 3, 7, 9, 10 ja 13 artiklan sekä 14 artiklan ensimmäisen ja toisen luetelmakohdan sekä 15 artiklan 2 kohdassa esitetyllä tavalla viimeistään kahdeksan vuoden kuluttua tämän direktiivin täytäntöönpanopäivästä lukien, sanotun kuitenkaan rajoittamatta muiden yhteisön erityissäännösten soveltamista.

2. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet 1, 2, 11 ja 12 artiklan sekä 14 artiklan kolmannen luetelmakohdan, 15 artiklan 1, 3 ja 4 kohdan, 16 ja 17 artiklan sekä 18 artiklan 2 kohdan säännösten soveltamiseksi olemassa oleviin laitoksiin tämän direktiivin täytäntöönpanopäivästä alkaen.

6 artikla

Lupahakemukset

1. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta toimivaltaiselle viranomaiselle osoitettu lupahakemus sisältäisi tiedot

- laitoksesta ja sen toiminnan luonteesta ja laajuudesta,
- raaka- ja lisäaineista sekä muista laitoksessa käytetyistä tai tuotetuista aineista tai energiasta,
- laitoksen päästölähteistä,
- laitoksen sijaintipaikan olosuhteista,
- laitoksen arvioitujen päästöjen laadusta ja määrästä kuhunkin ympäristöelementtiin sekä päästöjen merkittävien ympäristövaikutusten erittelyyn,
- teknisistä keinoista tai muista menetelmistä, joilla pyritään estämään laitoksen aiheuttamat päästöt, tai jos se ei ole mahdollista, vähentämään niitä,

- tarvittaessa toimenpiteistä laitoksen jätteiden synnyn ehkäisemiseksi ja jätteiden hyödyntämiseksi,
- muista toimenpiteistä, jotta noudatettaisiin 3 artiklassa tarkoitettuja toiminnanharjoittajan perusvelvollisuuksien yleisiä periaatteita,
- ympäristöön joutuvien päästöjen tarkkailusta.

Lupahakemuksessa on myös oltava käytännönläheinen tiivistelmä edellä esitetystä luetelmakohdista.

2. Silloin kun direktiivissä 85/337/ETY⁽²⁾ säädettyjen vaatimusten mukaisesti hankitut tiedot tai neuvoston tietyn teollisen toiminnan suuronnettomuuden vaarasta 24 päivänä kesäkuuta 1982 annetun direktiivin 82/501/ETY mukaisesti laadittu turvallisuuskertomus tai muut mitä tahansa muuta lainsäädäntöä soveltamalla hankitut tiedot mahdollistavat johonkin tämän artiklan säätämiin vaatimuksiin vastaamisen, voidaan nämä tiedot esittää lupahakemuksessa tai ne on liitettävä siihen.

7 artikla

Yhtenäinen menettely lupien myöntämiseksi

Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta luvan myöntämismenettely ja -ehdot olisivat täysin yhteensovitettuja silloin, kun siihen osallistuu useita toimivaltaisia viranomaisia, jotta voidaan taata tehokas yhtenäinen menettely kaikkien menettelyn osalta toimivaltaisten viranomaisten välillä.

8 artikla

Päätökset

Toimivaltainen viranomainen myöntää luvan, jonka ehdot takaavat, että laitos vastaa tässä direktiivissä säädettyjä vaatimuksia, tai päinvastaisessa tapauksessa kieltäytyy myöntämästä lupaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta muiden jäsenvaltioiden tai yhteisön määräyksistä johtuvien vaatimusten soveltamista.

Kaikkiin myönnettyihin tai muutettuihin lupiin on sisällyttävä tässä direktiivissä tarkoitettujen yksityiskohtaiset määräykset, joilla suojellaan ilmaa, vesiä ja maaperää.

9 artikla

Luvan myöntämisehdot

1. Jäsenvaltiot varmistavat, että lupa käsittää kaikki tarvittavat toimenpiteet 3 ja 10 artiklassa tarkoitettujen vaatimusten täyttämiseksi, jotta varmistetaan ilman, veden ja maaperän suojelu ja saavutetaan näin koko ympäristön suojelun korkea taso.

⁽¹⁾ EYVL N:o L 336, 7.12.1988, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 90/656/ETY (EYVL N:o L 353, 17.12.1990, s.59).

⁽²⁾ EYVL N:o L 230, 5.8.1982, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 91/692/ETY (EYVL N:o L 377, 31.12.1991, s. 48).

2. Kun on kyse uudesta laitoksesta tai merkittävästä muutoksesta, johon sovelletaan direktiivin 85/337/ETY 4 artiklaa, kaikki mainitun direktiivin 5, 6 ja 7 artiklaa soveltamalla saadut asiaankuuluvat tiedot tai päätelmät on otettava huomioon lupaa myönnettäessä.

3. Luvan tulee käsittää päästöjen raja-arvot pilaaville aineille, erityisesti liitteessä III luetelluille, joita voidaan päästä kyseisestä laitoksesta merkittäviä määriä suhteessa niiden ominaisuuksiin ja siirtymiseen ympäristön osasta (vesi, ilma, maaperä) toiseen. Tarpeen vaatiessa lupa käsittää asiaankuuluvat maaperän ja pohjavesien suojelua sekä laitoksen jätehuoltoa koskevat määräykset. Tarvittaessa raja-arvoja voidaan täydentää tai ne voidaan korvata vastaavilla parametreillä ja teknisillä toimenpiteillä.

Liitteen I kohdassa 6.6 tarkoitettujen laitosten osalta tämän kohdan mukaisesti määritetyissä päästöjen raja-arvoissa on otettava huomioon näihin laitosryhmiin soveltuvat käytännön näkökohdat.

4. Päästöjen raja-arvot, vastaavat parametrit ja edellisessä 3 kohdassa tarkoitetut tekniset toimenpiteet perustuvat parhaaseen käytettävissä olevaan tekniikkaan, ilman määräystä käyttää tiettyä tekniikkaa tai tiettyä teknologiaa siten, että otetaan huomioon kyseisen laitoksen tekniset ominaisuudet, sen maantieteellinen sijainti sekä paikalliset ympäristöolosuhteet, sanotun kuitenkin rajoittamatta 10 artiklan soveltamista. Kaikissa tapauksissa lupaehdot sisältävät määräyksiä epäpuhtauksien kaukokulkeutumisesta tai valtioiden rajat ylittävän ympäristön pilaantumisen minimoinnista sekä takaavat koko ympäristön korkean suojelun tason.

5. Lupa käsittää asianmukaiset vaatimukset päästöjen tarkkailusta, ja siinä täsmennetään mittausmenetelmät, mittausten tiheys ja niiden arviointimenettely, ja se velvoittaa toimittamaan toimivaltaiselle viranomaiselle tarvittavat tiedot luvan ehtojen noudattamisen valvomiseksi.

Liitteen I kohdassa 6.6 tarkoitettujen laitosten osalta tässä kohdassa tarkoitetuissa toimenpiteissä voidaan ottaa huomioon kustannukset ja hyödyt.

6. Lupa käsittää laitoksen muuhun kuin tavanomaiseen käyttöön liittyvät toimenpiteet. Tällä tavoin otetaan asiaan kuuluvalla tavalla huomioon laitoksen käynnistys, vuodot, virhetoiminnot, väliaikainen seisautus tai lopullinen toiminnan lakkauttaminen, jos on olemassa vaara, että kyseisillä toimilla on vaikutuksia ympäristöön.

Lupaan voi myös sisältyä tilapäisiä poikkeuksia 4 kohdassa tarkoitettuihin vaatimuksiin, jos toimivaltaisen viranomaisen hyväksymä kunnostussuunnitelma varmistaa

näiden vaatimusten noudattamisen kuuden kuukauden kuluessa ja jos suunnitelman toteuttaminen johtaa pilaantumisen vähentymiseen.

7. Lupa voi käsittää muita tämän direktiivin toteutusta palvelevia erityisehtoja jäsenvaltion tai toimivaltaisen viranomaisen asianmukaiseksi katsomassa määrin.

8. Jäsenvaltiot voivat asettaa tiettyjä vaatimuksia tietyille laitosryhmille yleisesti sitovassa muodossa ilman, että niitä sisällytetään yksittäisiin lupaehtoihin ja edellyttäen, että varmistetaan yhtenäinen lähestymistapa ja vastaava korkea ympäristönsuojelun taso kokonaisuudessaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta tämän direktiivin lupamenettelyn täytäntöönpanovelvoitteen soveltamista.

10 artikla

Paras käytettävissä oleva tekniikka ja ympäristölaatunormit

Jos jokin ympäristölaatunormi edellyttää ankarampia ehtoja kuin mitä parhaan käytettävissä olevan tekniikan avulla voidaan saavuttaa, luvassa edellytetään lisäehtoja, sanotun kuitenkin rajoittamatta muita toimenpiteitä, joihin voidaan ryhtyä ympäristölaatunormien noudattamiseksi.

11 artikla

Parhaan käytettävissä olevan tekniikan kehitys

Jäsenvaltiot huolehtivat, että toimivaltainen viranomainen seuraa parhaan käytettävissä olevan tekniikan kehitystä tai että siitä tiedotetaan viranomaiselle.

12 artikla

Toiminnanharjoittajien laitoksissa tekemät muutokset

1. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta toiminnanharjoittaja tiedottaa kaikista laitoksessa suunnitella olevista 2 artiklan 10 a alakohdan mukaisista muutoksista toimivaltaisille viranomaisille. Tarpeen vaatiessa toimivaltaiset viranomaiset ajanmukaistavat luvan tai sen ehdot.

2. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jottei mihinkään toiminnanharjoittajan laitoksessa suunnitellaan 2 artiklan 10 b alakohdassa tarkoitettuun olennaiseen muutokseen ryhdytä ilman tämän direktiivin mukaista lupaa. Lupahakemuksen ja toimivaltaisten viranomaisen päätökseen tulee käsittää laitoksen osat sekä 6 artiklassa luetellut seikat, joita muutokset voivat koskea. Artiklan 3, 6—10 artiklan ja 15 artiklan, 1, 2 ja 4 kohdan tätä asiaa koskevia säännöksiä sovelletaan samalla tavalla.

13 artikla

Toimivaltaisen viranomaisen suorittama lupaehtojen tarkistus ja ajanmukaistaminen

1. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta toimivaltaiset viranomaiset tarkastavat säännöllisesti ja ajanmukaistavat tarpeen vaatiessa lupaehtot.
2. Tarkastus suoritetaan joka tapauksessa, jos
 - laitoksen aiheuttama pilaantuminen on niin merkittävää, että luvan nojalla voimassa olevat päästöjen raja-arvot olisi arvioitava uudelleen tai uusia päästöjen raja-arvoja olisi lisättävä,
 - olennaiset muutokset parhaissa käytettävissä olevissa teknisissä keinoissa mahdollistavat päästöihin merkittävän vähennyksen ilman kohtuuttomia kustannuksia,
 - menetelmän käytön tai toiminnan turvallisuus vaatii toisenlaisten keinojen käyttöönottoa,
 - uudet lainsäädännölliset toimenpiteet yhteisön tai jäsenvaltion taholta edellyttävät sitä.

14 artikla

Lupaehtojen noudattaminen

Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta

- toiminnanharjoittaja täyttää laitoksessaan lupaehtot,
- toiminnanharjoittaja tiedottaa toimivaltaiselle viranomaiselle säännöllisesti laitoksen päästöjen tarkkailun tuloksista ja pienimmällä mahdollisella viiveellä kaikista tapahtumista tai onnettomuuksista, joilla on merkittäviä ympäristövaikutuksia,
- laitosten toiminnanharjoittajat antavat toimivaltaisen viranomaisen edustajille kaiken tarvittavan avun, jotta nämä pystyvät suorittamaan tarkastukset laitoksessa, ottamaan näytteitä ja keräämään kaiken tehtävänsä suorittamiseen tämän direktiivin mukaisesti tarvittavan tiedon.

15 artikla

Tiedon saannin vapaus ja julkinen osallistuminen lupamenettelyyn

1. Jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet, jotta uusien tai oleellisesti muutettavien laitosten lupahakemukset ovat asianmukaisen ajan yleisön saatavilla, jotta se voi ilmaista mielipiteensä ennen toimivaltaisen viranomaisen päätöstä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta ympäristöä koskevan tiedon saannin vapaudesta 7 päivänä heinäkuuta 1990 annetun neuvoston direktiivin 90/313/ETY⁽¹⁾ soveltamista.

Tämän päätöksen, joka käsittää vähintäänkin jäljennöksen luvasta sekä kaikista aikaisemmista ajanmukaistuksista, on myös oltava julkisesti saatavilla.

2. Edellä 9 artiklassa tarkoitettujen lupaehtojen mukaisesti saatujen, toimivaltaisen viranomaisen hallussa olevien päästöjä koskevien valvontatulosten on oltava julkisesti saatavilla.

3. Komissio julkaisee joka kolmas vuosi jäsenvaltioiden toimittamien aineistojen perusteella luettelon tärkeimmistä päästöistä ja niiden aiheuttajista. Komissio päättää muodosta, jossa tiedot toimitetaan, sekä yksityiskohtaisista tiedoista 19 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

Komissio voi saman menettelyn mukaisesti ehdottaa tarvittavia toimenpiteitä, jotka tähtäävät tämän artiklan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen päästöjä koskevien luetteloiden tietojen vertailtavuuteen ja toisiaan täydentävään luonteeseen suhteessa muihin päästöjä käsitteleviin rekistereihin ja lähteisiin.

4. Edellä 1, 2 ja 3 kohtaa sovelletaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 90/313/ETY 3 artiklan 2 ja 3 kohdassa olevien rajoitusten soveltamista.

16 artikla

Tietojen vaihtaminen

1. Tietojen vaihtamiseksi jäsenvaltiot toteuttavat tarvittavat toimenpiteet ilmoittaakseen komissiolle joka kolmas vuosi, ja ensimmäisen kerran 18 kuukauden kuluessa tämän direktiivin täytäntöönpanosta, saatavilla olevat edustavat tiedot liitteessä I olevista toimintaluokittain sovitusta raja-arvoista sekä tarvittaessa parhaista käytettävissä olevista tekniikoista, joista arvot johdatetaan erityisesti 9 artiklan säännösten mukaisesti. Myöhempiä ilmoituksia varten kyseisiä tietoja ajanmukaistetaan tämän artiklan 3 kohdassa säädettyjen menettelyjen mukaisesti.

2. Komissio organisoi tietojen vaihtoa jäsenvaltioiden ja parhaista käytettävissä olevista teknisistä keinoista, niihin liittyvästä tarkkailusta ja niiden kehityksestä kiinnostuneen teollisuuden välille. Komissio julkaisee tietojen vaihdon tulokset joka kolmas vuosi.

3. Tämän direktiivin täytäntöönpanoon ja sen tehokkuuteen suhteessa yhteisön muihin ympäristönsuojelukäytäntöihin liittyvät kertomukset laaditaan direktiivin 91/692/ETY 5 ja 6 artiklan mukaisesti. Ensimmäinen kertomus kattaa kolmen vuoden ajanjakson tämän direktiivin 21 artiklassa tarkoitettua täytäntöönpanopäivästä alkaen. Komissio antaa tämän kertomuksen neuvoston käsittelyyn tarvittaessa ehdotuksin varustettuna.

4. Jäsenvaltiot perustavat tai nimeävät viranomaisen tai viranomaiset, jotka ovat vastuussa tietojen vaihdosta 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti, ja ilmoittavat tästä komissiolle.

⁽¹⁾ EYVL N:o L 158, 23.6.1990, s. 56

17 artikla

Valtioiden rajat ylittävät vaikutukset

1. Kun jäsenvaltio toteaa, että tietyn laitoksen käytöllä saattaa olla kielteisiä ja merkittäviä vaikutuksia toisen jäsenmaan ympäristöön, tai kun jäsenvaltio, joka saattaa voimakkaasti altistua ympäristövaikutuksille, tekee asiaa koskevan kyselyn, se jäsenvaltio, jonka alueella 4 artiklan tai 12 artiklan 2 a kohdan mukainen lupa on anottu, tiedottaa toiselle jäsenvaltiolle 6 artiklan mukaisesti esitetyt tiedot samanaikaisesti kun ne annetaan oman maan kansalaisten saataville. Nämä tiedot ovat pohjana tarvittaville neuvotteluille kahden jäsenvaltion välisissä keskinäisissä suhteissa vastavuoroisuus- ja yhdenvertaisuusperiaatteiden mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot valvovat keskinäisissä suhteissansa, että 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa hakemukset annetaan asianmukaisesti ajaksi yleisesti saataville mahdollisesti altistumisen kohteena olevassa jäsenvaltiossa, jotta tämä valtio voisi ottaa kantaa asiaan ennen toimivaltaisen viranomaisen päätöstä.

18 artikla

Päästöjen raja-arvot yhteisössä

1. Komission ehdotuksesta neuvosto vahvistaa perustamissopimuksessa määrätyn menettelyn mukaisesti päästöjen raja-arvot:

- liitteessä I tarkoitetuille laitoslukokille liitteen 5.1 ja 5.4 kohdassa tarkoitettuja kaatopaikkoja lukuunottamatta ja
- liitteessä III tarkoitetuille pilaaville aineille,

joiden suhteen yhteisöllisten toimien tarve on todettu, erityisesti 16 artiklassa säädetyn tietojen vaihdon perusteella.

2. Yhteisön yhteisten, tätä direktiiviä soveltamalla määriteltyjen päästöjen raja-arvojen puuttuessa sovelletaan liitteessä II tarkoitettujen direktiivien mukaisia asianmukaisia ja muiden yhteisön säädösten mukaisia päästöjen raja-arvoja liitteessä I tarkoitettuihin laitoksiin tämän direktiivin mukaisina päästöjen vähimmäisraja-arvoina.

Komission ehdotuksesta neuvosto vahvistaa perustamissopimuksessa määrätyn menettelyn mukaisesti liitteen I kohdissa 5.1 ja 5.4 tarkoitettujen kaatopaikkojen osalta sovellettavat tekniset määräykset sanotun kuitenkin rajoittamatta tämän direktiivin vaatimusten soveltamista.

19 artikla

Edellä 15 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu komiteamenettely

Komissiota avustaa komitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyyden mukaan. Lausunto annetaan perustamissopimuksen 148 artiklan 2 kohdassa niiden päätösten edellytykseksi määrättyllä enemmistöllä, jotka neuvosto tekee komission ehdotuksesta. Komiteaan kuuluvien jäsenvaltioiden edustajien äänet painotetaan mainitussa artiklassa määrättyllä tavalla. Puheenjohtaja ei osallistu äänestykseen.

Komissio päättää suunnitelluista toimenpiteistä, jos ne ovat komitean lausunnon mukaiset.

Jos suunnitellut toimenpiteet eivät ole komitean lausunnon mukaisia tai lausuntoa ei ole annettu, komissio tekee viipymättä neuvostolle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Neuvosto ratkaisee asian määräenemmistöllä.

Jos neuvosto ei ole ratkaissut asiaa kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun asia on tullut vireille neuvostossa, komissio tekee päätöksen ehdotetuista toimenpiteistä.

20 artikla

Siirtymävaiheen säännökset

1. Direktiivin 84/360/ETY, direktiivin 76/464/ETY 3 ja 5 artiklan sekä 6 artiklan 3 kohdan ja 7 artiklan 2 kohdan sekä liitteessä II tarkoitettujen direktiivien lupajärjestelmiin liittyviä asiaankuuluvia säännöksiä sovelletaan olemassa oleviin ja liitteessä I tarkoitetuilla aloilla toimiviin laitoksiin siihen asti, kunnes toimivaltaiset viranomaiset ovat toteuttaneet tämän direktiivin 5 artiklassa tarkoitettujen tarvittavien toimenpiteiden, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivillä 88/609/ETY säädettyjen poikkeuksien soveltamista.

2. Kohdassa 1 tarkoitettujen direktiivien lupajärjestelmiin liittyviä asiaankuuluvia säännöksiä ei enää sovelleta tämän direktiivin täytäntöönpanopäivänä uusiin, liitteessä I tarkoitetuilla aloilla toimiviin laitoksiin.

3. Direktiivi 84/360/ETY kumotaan 11 vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

Heti kun 4, 5 tai 12 artiklassa säädetty toimenpiteet on toteutettu jonkin laitoksen osalta, direktiivin 76/464/ETY 6 artiklan 3 kohdassa säädettyä poikkeusta ei enää sovelleta tässä direktiivissä tarkoitettuihin laitoksiin.

Neuvosto muuttaa komission ehdotuksesta tarpeen mukaan liitteessä II tarkoitettujen muiden direktiivien asiaankuuluvia säännöksiä niiden mukauttamiseksi tämän direktiivin vaatimuksiin ennen ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua direktiivin 84/360/ETY kumoamispäivää.

*21 artikla***Täytäntöönpano**

1. Jäsenvaltioiden on annettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään kolmen vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niitä virallisesti julkaistaessa niihin on liitettävä viittaus tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa pääasialliset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

22 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu.

23 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 24 päivänä syyskuuta 1996.

Neuvoston puolesta

E. FITZGERALD

Puheenjohtaja

LIITE I

TEOLLISEN TOIMINNAN 1 ARTIKLASSA TARKOITETUT LUOKAT

1. Tämä direktiivi ei koske laitoksia tai laitosten osia, joita käytetään uusien tuotteiden ja menetelmien tutkimukseen, kehittämiseen tai testaamiseen.
2. Jäljempänä mainitut rajat koskevat yleensä tuotantokapasiteetteja tai tuotantoa. Jos sama toiminnanharjoittaja suorittaa useampaa saman otsakkeen alle lukeutuvaa toimintaa samassa laitoksessa tai samalla paikalla, näiden toimintojen kapasiteetit lasketaan yhteen.

1. Energia-alan teollisuus

1.1. Polttolaitokset, joiden lämmöntuotto on enemmän kuin 50 MW⁽¹⁾.

1.2. Kaasun- ja öljynjalostamot.

1.3. Koksamot.

1.4. Kivihiiltä kaasuttavat ja nesteyttävät laitokset.

2. Metallien tuotanto ja jalostus

2.1. Malmien, mukaan lukien sulfidimalmit, pasutus- ja sintrauslaitokset.

2.2. Raakarautaa tai terästä tuottavat laitokset (primääri- tai sekundaarisulatus), mukaan lukien jatkuva valu, joiden kapasiteetti ylittää 2,5 tonnia tunnissa.

2.3. Laitokset, joissa rautametalleja jalostetaan:

- a) kuumavalssausmenetelmällä kapasiteetin ylittäessä 20 tonnia raakaterästä tunnissa;
- b) takomalla vasaroiden iskutyön ylittäessä 50 kilojoulea vasaraa kohti ja käytetyn lämmöntuoton ylittäessä 20 MW;
- c) suojakäsittelmällä sulalla metallilla käsittelykapasiteetin ylittäessä 2 tonnia raakaterästä tunnissa.

2.4. Rautametallivalimot, joiden tuotantokapasiteetti ylittää 20 tonnia päivässä.

2.5. Laitokset,

- a) joissa tuotetaan ei-rautametalleja malmista, rikasteista tai sekundaarisista raaka-aineista metallurgisilla, kemiallisilla tai elektrolyysimenetelmillä;
- b) joissa sulatetaan ei-rautametalleja, sisältäen metalliseokset, mukaan luettuna kierrätettävät tuotteet, (puhdistuksesta, sulattovalusta jne.) ja joiden sulatuskapasiteetti ylittää 4 tonnia päivässä lyijyn ja kadmiumin osalta tai 20 tonnia päivässä kaikkien muiden metallien osalta.

2.6. Metallien ja muovien pintakäsittelylaitokset, joissa käytetään elektrolyyttistä tai kemiallista menetelmää käytettävien käsittelylaitaiden vetoisuuden ollessa enemmän kuin 30 m³.

3. Mineraaliteollisuus

3.1. Laitokset, jotka tuottavat klinkkeriä (sementti) kiertouuneissa, joiden tuotantokapasiteetti ylittää 500 tonnia päivässä, tai kalkkia kiertouuneissa, joiden tuotantokapasiteetti ylittää 50 tonnia päivässä, tai muun tyyppisissä uuneissa, joiden tuotantokapasiteetti ylittää 50 tonnia päivässä.

3.2. Asbestia ja asbestipohjaisia tuotteita valmistavat laitokset.

3.3. Lasia valmistavat laitokset, mukaan lukien lasikuituja valmistavat laitokset, joiden sulatuskapasiteetti ylittää 20 tonnia päivässä.

3.4. Mineraaleja sulattavat laitokset, mukaan lukien mineraalikuituja valmistavat laitokset, joiden sulatuskapasiteetti ylittää 20 tonnia päivässä.

3.5. Laitokset, joissa valmistetaan keraamisia tuotteita, polttamalla, erityisesti kattotiiliä, tiiliä, tulenkestäviä rakennuskiviä, laattoja, hiekkakiveä tai posliinia, ja joiden tuotantokapasiteetti ylittää 75 tonnia päivässä ja/tai uunin tilavuus ylittää 4 m³ ja lastauskapasiteetti ylittää 300 kg/m³ uunia kohden.

4. Kemian teollisuus

Tuotanto tämän kohdan toimintaluokissa tarkoitettua merkityksessä tarkoittaa teollisessa mittakaavassa tapahtuvaa 4.1—4.6 kohdassa mainittujen aineiden tai aineryhmien kemiallista jalostamista.

⁽¹⁾ Direktiivin 88/609/ETY olemassa olevia laitoksia koskevat materiaaliset vaatimukset ovat voimassa 31 päivään joulukuuta vuonna 2003.

- 4.1. Kemialliset laitokset, jotka valmistavat orgaanisten kemian perustuotteita, kuten:
- a) yksinkertaisia hiilivetyjä (suoraketjuisia tai rengasrakenteisia, tyydyttyneitä tai tyydyttämättömiä, alifaattisia tai aromaattisia),
 - b) happea sisältäviä hiilivetyjä, erityisesti alkoholeja, aldehydejä, ketoneita, karboksyylihappoja, estereitä, asetaatteja, eettereitä, peroksiedeja, epoksihartseja,
 - c) rikin hiilivetyjä,
 - d) typen hiilivetyjä, erityisesti amiineja, amideja, typpipitoisia yhdisteitä tai nitraatteja, nitrilejä, syanaatteja, isosyanaatteja,
 - e) fosforia sisältäviä hiilivetyjä,
 - f) halogenoituja hiilivetyjä,
 - g) organometallisia yhdisteitä,
 - h) perusmuoveja (polymeerejä, synteettisiä kuituja, selluloosapohjaisia kuituja),
 - i) synteettisiä kumeja,
 - j) väriaineita ja pigmenttejä,
 - k) pinta-aktiivisia aineita.
- 4.2. Kemialliset laitokset, joissa valmistetaan epäorgaanisia kemiallisia perustuotteita, kuten
- a) kaasuja, kuten ammoniakkaa, klooria tai kloorivetyä, fluoria tai fluorivetyä, hiilen oksideja, rikkiyhdisteitä, typen oksideja, vetyä, rikkidioksidia, karbonyylikloridia;
 - b) happoja, kuten kromihappoa, fluorivetyhappoa, fosforihappoa, typpihappoa, kloorivetyhappoa, rikkihappoa, oleiinihappoa, rikkihapokkeita;
 - c) emäksiä, kuten ammoniumhydroksidia, kaliumhydroksidia, natriumhydroksidia;
 - d) suoloja, kuten ammoniumkloridia, kaliumklooraattia, kaliumkarbonaattia, natriumkarbonaattia, perboraa, hopeanitraattia;
 - e) epämetalleja, metallioksiedeja tai muita epäorgaanisia yhdisteitä, kuten kalsiumkarbidia, piitä, piikarbidia.
- 4.3. Kemialliset laitokset, jotka valmistavat fosforiin, tyypeen tai kaliumiin perustuvia lannoitteita (lannoitteet sisältävät joko yhtä ainetta tai niiden seosta).
- 4.4. Kasvinsuojeluaineita lähtöaineita ja torjunta-aineita valmistavat kemialliset laitokset.
- 4.5. Farmaseuttisten valmisteiden lähtöaineita kemiallisella tai biologisella menetelmällä valmistavat laitokset.
- 4.6. Räjähdeitä valmistavat kemialliset laitokset.

5. Jätehuolto

Sanotun kuitenkin rajoittamatta vaarallisia jätteitä koskevien 12 päivänä joulukuuta 1991 annettujen neuvoston direktiivin 75/442/ETY 11 artiklan ja direktiivin 91/689/ETY (*) 3 artiklan soveltamista:

- 5.1. Neuvoston direktiivin 91/689/ETY 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja vaarallisia jätteitä hävittävät ja uudelleenkäytettävät laitokset, sellaisina kuin ne määritellään direktiivin 75/442/ETY liitteissä II A ja II B (toiminnot R1, R5, R6, R8 ja R9) ja jäteöljyhuollosta 16 päivänä kesäkuuta 1975 annetulla direktiivillä 75/439/ETY (2), ja joiden kapasiteetti ylittää 10 tonnia päivässä.
- 5.2. Yhdyskuntajätteiden uusien polttolaitosten aiheuttaman ilman pilaantumisen ehkäisemisestä 8 päivänä kesäkuuta 1989 annetussa neuvoston direktiivissä 89/369/ETY (3) ja yhdyskuntajätteiden olemassa olevien polttolaitosten aiheuttaman ilman pilaantumisen ehkäisemisestä 21 päivänä kesäkuuta 1989 annetussa neuvoston direktiivissä 89/429/ETY (4) määritellyn kaltaiset yhdyskuntajätteiden polttolaitokset, joiden kapasiteetti ylittää 3 tonnia tunnissa.
- 5.3. Direktiivin 75/442/ETY liitteen II A otsakkeiden D8, D9 alla määritellyn kaltaiset vaarattomien jätteiden hävityslaitokset, joiden kapasiteetti ylittää 50 tonnia päivässä.
- 5.4. Kaatopaikat, joihin tuodaan enemmän kuin 10 tonnia jätettä päivässä tai joiden kokonaiskapasiteetti on enemmän kuin 25 000 tonnia, lukuun ottamatta inerttijätteen kaatopaikkoja.

6. Muu toiminta

- 6.1. Teollisuuslaitokset, joissa valmistetaan:
- a) massaa puusta tai muista kuitumateriaaleista;
 - b) paperia tai kartonkia kapasiteetin ylittäessä 20 tonnia päivässä.
- 6.2. Kuitujen tai tekstiilien esikäsittely- (pesu, valkaisu, merserointi) tai värjäyslaitokset, joiden käsittelykapasiteetti ylittää 10 tonnia päivässä.
- 6.3. Nahanparkituslaitokset, joiden käsittelykapasiteetti on enemmän kuin 12 tonnia valmiita tuotteita päivässä.

(*) EYVL N:o L 377, 31.12.1991, s. 20, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 94/31/ETY (EYVL N:o L 168, 2.7.1994, s. 28).

(2) EYVL N:o L 194, 25.7.1975 s. 23, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 91/692/ETY (EYVL N:o L 377, 31.12.1991, s. 48).

(3) EYVL N:o L 163, 14.6.1989, s. 32

(4) EYVL N:o L 203, 15.7.1989, s. 50

- 6.4. a) Teurastamot, jotka tuottavat enemmän kuin 50 tonnia ruhoja päivässä,
b) Sellaisten elintarvikkeiden käsittely ja jalostus, jotka valmistetaan
— eläinperäisistä raaka-aineista (paitsi maidosta) ja jossa valmiiden tuotteiden tuotanto ylittää 75 t/päivä,
— kasviperäisistä raaka-aineista ja jossa valmiiden tuotteiden tuotanto on enemmän kuin 300 t/päivä (neljännesvuosittain laskettavan keskiarvon perusteella).
c) Maidon käsittely ja jalostus vastaanotetun maidon määrän ylittäessä 200 t/päivä (vuosittain laskettavan keskiarvon perusteella).
- 6.5 Ruhoja ja eläinperäistä jätettä hävittävät ja jälleenkäyttävät laitokset, joiden käsittelykapasiteetti ylittää 10 t/päivä.
- 6.6. Siipikarjan tai sikojen tehokasvatuslaitokset, joissa on enemmän kuin
a) 40 000 siipikarjapaikkaa
b) 2 000 paikkaa tuotantosioille (yli 30 kg:n painoisille) tai
c) 750 emakkopaikkaa.
- 6.7. Aineiden, esineiden ja tuotteiden pintakäsittelylaitokset, erityisesti kiillotusta, painatusta, pinnoittamista, rasvanpoistoa, vedenpitäviksi käsiteltyjä, liimausta, maalausta, puhdistamista tai kyllästystä suorittavat laitokset, joissa käytetään orgaanisia liuottimia liuottimen kulutuskapasiteetin ylittäessä 150 kg tunnissa tai 200 t vuodessa.
- 6.8. Hüiliä (kivihiiltä) tai elektrografiittia polttamalla tai hiilettämällä valmistavat laitokset.
-

LIITE II

LUETTELO 18 ARTIKLAN 2 KOHDASSA JA 20 ARTIKLASSA TARKOITETUISTA DIREKTIIVEISTÄ

1. Direktiivi 87/217/ETY asbestin aiheuttaman ympäristön pilaantumisen ehkäisemisestä ja vähentämisestä.
2. Direktiivi 82/176/ETY kloorialkalelektrolyysiteollisuuden elohopeapäästöjen raja-arvoista ja laatutavoitteista.
3. Direktiivi 83/513/ETY kadmiumpäästöjen raja-arvoista ja laatutavoitteista.
4. Direktiivi 84/156/ETY muiden alojen kuin kloorialkalelektrolyysiteollisuuden elohopeapäästöjen raja-arvoista ja laatutavoitteista.
5. Direktiivi 84/491/ETY heksakloorisykloheksaanipäästöjen raja-arvoista ja laatutavoitteista.
6. Direktiivi 86/280/ETY direktiivin 76/464/ETY liitteen luetteloon I sisältyvien tiettyjen vaarallisten aineiden päästöjen raja-arvoista ja laatutavoitteista, sellaisena kuin se on muutettuna direktiiveillä 88/347/ETY ja 90/415/ETY, jotka muuttavat direktiivin 86/280/ETY liitettä II.
7. Direktiivi 89/369/ETY yhdyskuntajätteiden uusien polttolaitosten aiheuttaman ilman pilaantumisen ehkäisemisestä.
8. Direktiivi 89/429/ETY yhdyskuntajätteiden olemassa olevien polttolaitosten aiheuttaman ilman pilaantumisen ehkäisemisestä.
9. Direktiivi 94/67/ETY vaarallisten jätteiden polttamisesta.
10. Direktiivi 92/112/ETY menettelytavoista titaanidioksiditeollisuuden jätteiden aiheuttaman pilaantumisen vähentämistä ja mahdollista poistamista koskevien ohjelmien yhdenmukaistamisesta.
11. Direktiivi 88/609/ETY tiettyjen suurista polttolaitoksista ilmaan pääsevien epäpuhtauspäästöjen rajoittamisesta, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 94/66/EY.
12. Direktiivi 76/464/ETY tiettyjen yhteisön vesiympäristöön päästettyjen vaarallisten aineiden aiheuttamasta pilaantumisesta.
13. Direktiivi 75/442/ETY jätteistä, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 91/156/ETY.
14. Direktiivi 75/439/ETY jäteöljyhuollosta.
15. Direktiivi 91/689/ETY vaarallisista jätteistä.

*LIITE III***LUETTELO TÄRKEIMMISTÄ PILAANTUMISTA AIHEUTTAVISTA AINEISTA, JOS NE OVAT MERKITYKSELLISIÄ, KUN ASETETAAN PÄÄSTÖJEN RAJA-ARVOJA****ILMA**

1. Rikin oksidit ja muut rikkiyhdisteet
2. Typen oksidit ja muut typpiyhdisteet
3. Hiilimonoksidi
4. Helposti haihtuvat orgaaniset yhdisteet
5. Metallit ja niiden yhdisteet
6. Hiukkaset
7. Asbesti (suspendoituneet hiukkaset, kuidut)
8. Kloori ja sen yhdisteet
9. Fluori ja sen yhdisteet
10. Arseeni ja sen yhdisteet
11. Syanidit
12. Aineet ja valmisteet, joilla osoitetaan olevan ilman välityksellä karsinogeenisia, mutageenisia tai lisääntymiseen vaikuttavia ominaisuuksia.
13. Polyklooratut dibentsodioksiinit ja polyklooratut dibentsofuraanit.

VESI

1. Organohalogeniyhdisteet ja aineet, jotka vesiympäristössä voivat muodostaa sellaisia yhdisteitä.
 2. Organofosforiyhdisteet.
 3. Orgaaniset tinayhdisteet.
 4. Aineet ja valmisteet, joilla osoitetaan olevan karsinogeenisia, mutageenisia tai lisääntymiseen vaikuttavia ominaisuuksia vesiympäristössä tai sen välityksellä.
 5. Pysyvät hiilivedyt ja pysyvät ja biokertyvät myrkylliset orgaaniset aineet.
 6. Syanidit.
 7. Metallit ja niiden yhdisteet.
 8. Arseeni ja sen yhdisteet.
 9. Biosidit ja kasvinsuojeluaineet.
 10. Suspendoituneet aineet.
 11. Rehevoitymistä aiheuttavat aineet (erityisesti nitraatit ja fosfaatit).
 12. Happitasapainoon epäedullisesti vaikuttavat aineet (jotka ovat mitattavissa parametreillä kuten BHK, KHK).
-

LIITE IV

Seikkoja, jotka tulee ottaa huomioon yleisesti tai yksittäistapauksissa 2 artiklan 11 alakohdassa määritellyistä parhaista käytettävissä olevista teknisistä keinoista päätettäessä, kun otetaan huomioon toimenpiteestä mahdollisesti aiheutuvat kustannukset ja edut sekä varovaisuus- ja ennaltaehkäisyn periaatteet:

1. vähän jätteitä tuottavien teknisten keinojen käyttö;
 2. mahdollisimman vaarattomien aineiden käyttö;
 3. prosessissa käytettyjen ja tuotettujen aineiden ja jätteiden talteenotto- ja kierrätyskeinojen kehittäminen kun se on tarpeellista;
 4. vertailukelpoiset prosessit, laitteet ja toimintamenetelmät, joita on kokeiltu menestyksekkäästi teollisessa mittakaavassa;
 5. tekniikan kehitys ja muutokset tieteellisessä tiedossa ja ymmärtämyksessä;
 6. kyseessä olevien päästöjen luonne, vaikutukset ja laajuus;
 7. uusien tai olemassa olevien laitosten käyttöönottopäivä;
 8. parhaan käytettävissä olevan teknisen keinon käyttöönottoon vaadittava aika;
 9. prosessissa käytettävien raaka-aineiden (vesi mukaan luettuna) kulutus ja ominaisuudet sekä energiankäytön tehokkuus;
 10. päästöjen kokonaisvaikutuksen ja ympäristöriskien ehkäisyn ja minimoimisen tarve;
 11. onnettomuuksien ehkäisyn ja niiden ympäristöseurausten minimoimisen tarve;
 12. komission 16 artiklan 2 kohdan mukaisesti julkaisemat tiedot tai kansainvälisten järjestöjen julkaisemat tiedot.
-